

van Rodenburgh, en had geen zelfbedwang genoeg, om de gewenschte onpartijdigheid in acht te nemen.

Hildegond had hare eerste poging niet opgegeven. Zij had den predikant Johannes Ursinus tot een bezoek aangespoord. In het groote voorvertrek, dat op de Varkenssluis uitzag, hadden moeder en zoon met den kalmen, beminnelijken, maar streng en eng Calvinistischen leeraar gesproken. Daar hij zeer

Moeder Marretje zag hem met vochtige oogen aan

veel gewaagde van den nood der kerk, en de „dangereuze scheuringe” tusschen de dienaren des woords, die, leider! tot burgertwist en bloedstorting had gebracht, liet Gerbrand hem spreken. De quaestie van provinciaal of nationaal Synodus liet hem ijskoud, en de hooge eischen der Gomaristen schudden hem niet wakker uit zijne sombere mijmering. Ook de troostrijke vermaningen, waarin hem vooral zijn gevaarlijke toestand, als onbekeerd zondaar, wel uitgelegd, maakten niet den minsten indruk. Johannes Ursinus verliet hooi